

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 6To/15/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8611010121
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 09. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Emil Dubňanský
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2023:8611010121.2

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Emila Dubňanského a sudcov JUDr. Petra Farkaša a JUDr. Rastislava Vargu, PhD., L.L.M., MBA na verejnom zasadnutí konanom dňa 27. septembra 2023, v trestnej veci obž. A. B. pre pokus pokračujúceho trestného činu znásilnenia podľa § 8 ods. 1 k § 241 ods. 1 Tr. zákona (z.č. 140/1961 Zb.), o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Svidník sp. zn. 1T/48/2011 zo dňa 30.01.2023, takto

rozhodol:

rozhodol:

Podľa § 256 Tr. poriadku (z.č. 141/1961 Zb.) z a m i e t a odvolanie obžalovaného A. B..

odôvodnenie:

O d ô v o d n e n i e

Rozsudkom Okresného súdu Svidník sp. zn. 1T/48/2011 zo dňa 30. januára 2023 bol obžalovaný A. B. uznaný za vinného z pokusu pokračovacieho trestného činu znásilnenia podľa § 8 ods. 1 k § 241 ods. 1 Tr. zákona (z.č. 140/1961 Zb.), ktorého sa dopustil na tom skutkovom základe, že

dňa 28.8.2005 v čase medzi 01.30 hod. a 03.00 hod. potom, čo zastavil osobné motorové vozidlo Škoda Felicia, ev. č. A. XXX C., na krajnici miestnej komunikácie vedúcej do obce D., nachádzajúcej sa medzi E. F. C. G. H., okr. A., I. J. sediacu na mieste spolujazdca, pod opakovanými hrozbami zabitím, prinútil vyzliecť sa do pol pása, potom jej násilím stiahol na úroveň členkov rifle a nohavičky, sklopil jej sedadlo do ležiacej polohy, ľahol si na ňu a pokúsil sa s ňou vykonať súlož aj napriek jej aktívnej obrane a prosbám, aby tak nerobil, počas toho ju udieral otvorenou dlaňou po tvári s tým, aby bola ticho lebo ju zabije, pričom od svojho konania upustil až po jej viacerých slovných prosbách a auto opustil, pričom poškodenej prikázal, aby z auta nevystupovala,

následne po jeho opätovnom nastúpení do vozidla, už oblečená I. J. v obave, že bude vo svojom konaní pokračovať mu navrhla orálny styk, počas ktorého ju opätovne začal vyzliekať, pričom jej opätovne stiahol rifle a nohavičky až pod úroveň kolien a pokúsil sa, bez jej súhlasu, vykonať s ňou súlož pod hrozbami zabitia, od čoho, na základe jej aktívnej obrany, po chvíli upustil a prikázal jej auto opustiť.

Za uvedené konanie bol obžalovanému podľa § 241 ods. 1 Trestného zákona účinného do 31.12.2005 s použitím § 40 ods. 1, ods. 5 Trestného zákona účinného do 31.12.2005, uložený trest odňatia slobody vo výmere 6 (šesť) mesiacov.

Podľa § 58 ods. 1 písm. a/ Trestného zákona účinného do 31.12.2005, bol výkon uloženého trestu odňatia slobody podmienenčne odložený a súčasne podľa § 59 ods. 1 Trestného zákona účinného do 31.12.2005 určená skúšobná doba v trvaní 1 (jeden) roka.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie obžalovaný, čo do výroku o vine a treste, ktoré odôvodnil prostredníctvom obhajcu. Obžalovaný namieta skutkové zistenia a ich ustálenie súdom prvého stupňa, pretože v rámci dokazovania neboli vykonané dôkazy, ktoré by jednoznačne svedčili pre vinu obžalovaného. Obžalovaný spáchanie skutku od začiatku popiera. Súd sa pri ustálení viny obžalovaného oprel iba o jediný priamy dôkaz a to výpoveď samotnej poškodenej I. J., ktorá v priebehu trestného stíhania vypovedala opakovane a v jej svedeckých výpovediach je možné nájsť viacero závažných rozporov. Už pri identifikácii páchatela sa poškodená pri svojom trestnom oznámení v zápisnici z 30. 08. 2005, kedy prvýkrát vypovedala o veci vyjadrila, že si všimla, že B. mal hrubú bielu retiazku a náušnicu pravdepodobne v ľavom uchu v tvare guľičky bielej farby. Obžalovaný však nikdy nemal žiadnu náušnicu a nemal ani hrubú bielu retiazku. Ďalšia pochybnosť plynúca z výpovede poškodenej spočíva v skutočnosti, že poškodená obžalovaného osobne poznala, čo opakovane deklarovala, poznala ho aj po mene, napriek tomu ho mala pri skutku osloviť menom „K.“. K hodnovernosti poškodenej a jej výpovede neprispieva ani skutočnosť, ktorá sa odohrala v F. nasledujúceho dňa, kedy bola poškodená so svojou matkou E. J. za obžalovaným, aby im vysvetlil, čo sa stalo predchádzajúceho dňa, pričom obžalovaný matke poškodenej za prítomnosti poškodenej poprel spáchanie tohto skutku, preto poškodená začala o tom pochybovať a obžalovanému sa ospravedlnila. Napriek námietkam obhajoby o procesnej použiteľnosti záverov znaleckého dokazovania vykonaného J. L. H., znalcom z odboru psychológia, klinická psychológia detí (poškodená bola v čase skutku, aj v čase vyšetrenia už dospelou osobou), súd túto námietku neakceptoval. Obžalovaný poukázal aj na zistenia znalca, ktorý poškodenú hodnotil ako osobu, ktorej celkové intelektové výkony sú v pásme hlbokého podpriemeru, pričom aj vyšetrením pamäti bolo zistené, že táto psychická funkcia je vo fázach zapamätania, podržania a jej reprodukcie podpriemerná. Znalec dokonca v jednej zo svojich výpovedí označil poškodenú ako osobu so zníženou vierohodnosťou výpovede s poukazom na jej osobnostné kognitívne limity. Súčasne poukazuje aj na rozpory v ďalších výpovediach svedkov. Matka poškodenej E. J. vo svojich prvotných výpovediach uvádzala, že po príchode dcéry nadránom domov okolo 04:00 hod. bola táto mokrá, uzímená a zablatená od hlavy po päty, pričom jej povedala, že chlap, ktorý býva v bytovke nad jej sestrou M. v F. ju stiahol do auta, potom ju zbil remeňom a zobral od nej mobil. O žiadnom znásilnení jej dcéra (poškodená) vtedy nič nehovorila a svedkyňa túto skutočnosť potvrdila aj na priamu otázku vyšetrovateľa a vtedajšej obhajkyne obžalovaného. Pri neskorších výpovediach však už táto svedkyňa, v rozpore so svojou prvotnou výpoveďou uvádzala, že dcéra jej hovorila o tom, že sa ju obžalovaný pokúšal znásilniť. Svedkyňa E. J. opakovane rozporne vypovedala aj o stretnutí s obžalovaným nasledujúci deň po skutku v F.. Poukazuje na otázku prokurátora na túto svedkyňu na hlavnom pojednávaní dňa 19.09.2008, kde sa prokurátor prítomný na HP svedkyne E. J. spýtal: „...ktorá z týchto troch verzií je pravdivá...?“. Svedkyňa F. H. vypovedala vo svojich prvotných výpovediach, že poškodená, ktorá je priateľkou jej dcéry N. O., pri návšteve v ich byte jej nehovorila o znásilnení, iba o bitke, no v neskorších výpovediach táto svedkyňa už výpoveď zmenila a vypovedala, že modriny na tele poškodenej si dávala do súvislosti so sexuálnym násilím voči poškodenej. Výpovedi svedkyne I. P. súd neuveril, považoval ju za neverohodnú a pri rozhodovaní o vine na ňu neprihliadal. Tu je však potrebné namietať tendenčnosť prístupu súdu k hodnoteniu dôkazov a k ich relevancii, pretože výpoveď svedkyne I. P. taktiež značným spôsobom spochybňuje vierohodnosť výpovede poškodenej. Táto svedkyňa už od začiatku pri svojich výsluchoch uvádzala, že verziu poškodenej o znásilnení nebrala vážne a pri neskorších výsluchoch dokonca priamo uviedla, že verzii poškodenej o znásilnení neverí a myslí si, že sa obžalovanému chcela pomstiť pre jeho predchádzajúci pomer s matkou poškodenej, o ktorom „vedela celá I. aj F.“. Svedkyňa I. P. taktiež uviedla, že zistila, že poškodená vie klamať, dokonca na HP dňa 20. 04. 2022 uviedla, že pred 6 - 7 rokmi jej, aj jej kamarátke uviedla, že „ju zvedli naši partneri“, pritom to nebola pravda. Svedkyňa I. P. opakovane uviedla, že kritickej noci na diskotéke v F. mala poškodená vypité a na otázku prokurátora doslovne uviedla „poškodená J. určite s nami požívala alkohol“. Je len zrejmé, že aj výpoveď svedkyne I. P. významným spôsobom spochybňuje hodnovernosť jediného priameho a usvedčujúceho dôkazu o spáchaní skutku obžalovaným, preto súd mal hodnoverným spôsobom vysvetliť, prečo na túto výpoveď neprihliadal. Súd však prihliadal na rozporuplnú a viacerými skutočnosťami spochybňovanú výpoveď poškodenej I. J., ale aj na výpovede E. J., či F. H., ktorých rozpory vo výpovediach neboli rozumne vysvetliteľným spôsobom odstránené. Samotná skutočnosť, že sa v aute obžalovaného našli vlasy, ktoré vykazovali zhodné morfológické znaky s predloženou porovnávacou vzorkou vlasov poškodenej, ešte nepotvrzuje spáchanie skutku, pretože

ich výskyt v aute obžalovaný vysvetlil. To isté sa týka aj prítomnosti červených PES a viskózných vlákien na blúzke poškodenej. Pokiaľ obhajoba v konaní namietala procesnú použiteľnosť, ale aj závery znaleckého posudku J. L. H., je potrebné poukázať na skutočnosť, že súčasťou znaleckého posudku J. H. nie sú výsledky psychodiagnostických testov, na základe ktorých dospel znalec k záveru o vzniku posttraumatického syndrómu (sú iba ich interpretáciou), o čom znalec vypovedal na HP dňa 19. 10. 2016. Validizovať znalecký posudok J. L. H. znalca v odbore psychológia – klinická psychológia detí z dôvodu, že poškodená síce bola osobou plnoletou, avšak išlo o hraničný vek 18 rokov je nenáležité, pretože pri akceptácii takéhoto argumentu by nebolo potrebné vytvárať v psychológii špecializačné pododvetvia. Aj úprava skutku v časových okolnostiach sa javí ako pochybná, keď súd vychádzal z nejednoznačných výpovedí svedkov L., H. a A., ktorí po mnohých rokoch od skutku si na okolnosti spomínali veľmi nejasne, čo vzhľadom k značnému časovému odstupu je možné úplne chápať a akceptovať. Obhajoba zdôraznila rozdiel „kvality dôkazov“ potrebných pre podanie obžaloby a pre vydanie odsudzujúceho rozsudku s konštatovaním viny obžalovaného. V konkrétnej trestnej veci naďalej existujú vážne pochybnosti, rozpory a nejednoznačnosť jednotlivých svedeckých výpovedí, navyše najväčšími neodstránenými skutkovými rozpormi trpí práve jediná priama usvedčujúca výpoveď poškodenej. Táto usvedčujúca svedecká výpoveď nie je hodnoverne a jednoznačne podporená ani ďalšími nepriamymi dôkazmi, práve naopak, tieto nepriame dôkazy častokrát ešte viac sponchyňujú výpoveď poškodenej.

Za takejto situácie mal súd pristúpiť k aplikácii zásady „in dubio pro reo“ a obžalovaného spod obžaloby oslobodiť. Strana obhajoby súčasne namietala absolútne neprimeranú dĺžku trestného stíhania vedeného proti obžalovanému. Trestné stíhanie bolo začaté uznesením Okresného riaditeľstva PZ v Bardejove, pracovisko Svidník zo dňa 30. 08. 2005, pričom obžaloba bola na Okresný súd Svidník doručená dňa 30. 12. 2005. Orgány prípravného konania dokázali za štyri mesiace zabezpečiť dôkazy, ktoré postačovali na postavenie obžalovaného pred súd. Konanie pred súdom sa teda vedie už osemnásť rokov a napriek súdom konštatovaným dôvodom odročovania hlavných pojednávaní aj z dôvodu ospravedlňovania obžalovaného, prípadne jeho obhajcov je potrebné poukázať najmä na opakovanú viacročnú nečinnosť súdu. V tejto trestnej veci bolo v dôsledku doterajšej neprimeranej dĺžky trestného konania celkom jednoznačne porušené právo obžalovaného na spravodlivý súdny proces pre porušenie Čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, čo súd síce zohľadňoval v otázke uloženého trestu, avšak vzhľadom k dĺžke trestného stíhania by aj v prípade preukázanej viny obžalovaného išlo o celkom neprimeranú kompenzáciu za zásah do osobnostných práv obžalovaného. (porovnaj Rozsudok ESĽP Bartók vs. Slovenská republika z 30. 09. 2021 k sťažnosti č. 2776/21) S poukazom na vyššie uvádzané obžalovaný navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok v celom rozsahu zrušil a vo veci rozhodol sám tak, že podľa § 226 písm. a/ Trestného poriadku účinného do 31. 12. 2005 (zák.č. 141/1961 Zb.) obžalovaného spod obžaloby v celom rozsahu oslobodí, pretože nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý je obžalovaný stíhaný.

Úvodom krajský súd konštatuje, že odvolacie konanie v predmetnej veci bolo v súlade s ustanovením § 564 ods. 3 Tr. poriadku účinného od 1.1.2006 (zákon č. 301/2005 Z.z.), vykonané podľa Trestného poriadku účinného do 31.12.2005 z dôvodu, že obžaloba v tejto veci bola podaná na okresnom súde dňa 30.12.2005, teda ešte za účinnosti zákona č. 141/1961 Zb. v znení účinnom do 31.12.2005.

Na základe takto podaného odvolania krajský súd v zmysle ustanovenia § 254 ods. 1 Trestného poriadku (z.č. 141/1961 Zb.) preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné.

Odvolací súd v prvom rade poukazuje na vykonané dokazovanie týkajúce sa skutku, ktorý bol posúdený ako pokus pokračovacieho trestného činu znásilnenia podľa § 8 ods. 1 k § 241 ods. 1 Tr. zákona (z.č. 140/1961Zb). Vo vzťahu k týmto skutkom boli vykonané dôkazy v dostatočnom rozsahu potrebnom na zistenie a ustálenie skutkového stavu veci zákonným spôsobom. Z takto procesne zabezpečených dôkazov následne okresný súd vyvodil skutkové okolnosti, pričom tieto majú oporu vo výsledkoch dokazovania. Tieto skutkové okolnosti, považuje krajský súd za správne, s nimi sa stotožnil a keďže prvostupňový súd v odôvodnení svojho rozhodnutia podrobne rozviedol jednotlivé dôkazy, z ktorých pri ustálení skutkového stavu vychádzal, krajský súd na toto rozhodnutie súdu prvého stupňa, z dôvodu neopakovania tých istých okolností a skutočností, v celom rozsahu odkazuje.

Krajský súd konštatuje, že prípravné konanie bolo vykonané procesným spôsobom a dôkazy boli zaobstarané v dostatočnom rozsahu odôvodňujúcim podanie obžaloby. Súd prvého stupňa sa s týmito dôkazmi vysporiadal v celom rozsahu a to aj s prihliadnutím na návrhy procesných strán. Správne, zákonu zodpovedajúce, sú preto skutkové závery okresného súdu, pokiaľ ide o výrok o vine, rovnako tak aj pokiaľ ide o právnu kvalifikáciu konania obžalovaného s poukazom na argumentáciu obsiahnutú v napadnutom rozsudku. Úplnosť vykonaných dôkazných prostriedkov vytvorila vo veci nevyhnutný základ na záverečnú myšlienkovú činnosť aj odvolacieho súdu, ktorá spočívala v zhodnotení dôkazov v zmysle zásad vyplývajúcich Trestného poriadku a na vytvorenie záverov o tom, či, ako a k akému skutku došlo. Z obsahu odôvodnenia rozsudku vyplýva, že uvedené hodnotenie dôkazov neodporuje základným princípom logického myslenia.

Záver o vine obžalovaného je možné konštatovať predovšetkým na základe usvedčujúcej výpovede poškodenej I. J., ktorá pri svojich výsluchoch uviedla, za akých okolností došlo k stretnutiu s obžalovaným na diskotéke kritického dňa. Ako to už uviedol aj prvostupňový súd, poškodenej vypovedala, že obžalovaný ju na diskotéke chytil za ramienka a povedal jej, aby išla za ním von. Vonku pred barom sadla do jeho auta Škoda Felícia sivej farby na miesto spolujazdca, odviezli sa spolu k hotelu C. v F.. Tam zastali a obžalovaný ju chytil za nohu v oblasti stehna, ona mu vtedy povedala, aby ju odviezol do I.. Autom sa vrátili naspäť na diskotéku, vzala si svoju kabelku a cestou stretla I. P., ktorej povedala, že má odvoz domov. Potom nastúpila do auta, kde už na ňu čakal B. a išli autom z F. smerom na H.. Smerom na D. obžalovaný zastal autom pri kraji cesty a začal ju bozkávať. Keď sa začala od neho odťahovať povedal jej, aby sa vyzliekla a začal sa jej vyhrážať, že ju zabije, keď sa nevyzlečie. Ona sa vyzliekla do pol pása a obžalovaný jej začal dávať dole rifle a nohavičky na úroveň pod kolená, potom spustil sedadlo a ona sa ocitla v polohe ležmo. Potom si obžalovaný vyzliekol tričko červenej farby, čierne rifle a slipy. Ľahol si na ňu, pričom ona skričala slovami: „K. ne, K. prestaň“. Ako na nej ležal, pokúšal sa s ňou vykonať súlož, ale nepodarilo sa mu to, lebo sa bránila, kričala, hádzala sa, ťahala ho za retiazku. V čase keď ležala, tak si všimla veci v aute, na zadnom sedadle mal nejaké čierne oblečenie, vpredu mal svätý obrázok, v strede vedľa riadiacej páky mal kovové mince a zapaľovač, na zadnom okne mal nejaké papiere. Potom sa obžalovaný obliekol, išiel vonku sa vymočiť a jej povedal, aby neutiekla z auta, lebo ju zabije, ona sa medzi tým tiež obliekla. Potom sa obžalovaný vrátil do auta a ona mu povedala, že mu urobí tzv. fajku, toto mu navrhla, lebo si myslela, že to tak ľahko neskončí, myslela si, že jej naozaj niečo spraví, že ju zabije. Počas tohto orálneho styku ju obžalovaný začal opäť vyzliekať, dal jej znovu dole rifle a nohavičky, znovu si na ňu ľahol a pokúšal sa vykonať s ňou súlož. Poškodenej sa pritom opäť bránila, hádzala sa a kričala, aby ju nechal. Keď obžalovaný videl, že z toho nič nebude, sadol si a obliekol sa. Potom ju vyhnal z auta a povedal jej, aby išla domov peši. Išiel otočiť auto a keď sa vracal späť, poškodenej sa mu postavila do cesty, pretože chcela, aby jej dal kabelku. Obžalovaný jej začal z kabelky vyhadzovať všetky veci. Zobral jej mobilný telefón a povedal, aby prišla za ním do F. na druhý deň a ak mu dá 10.000,- Sk, tak jej mobil vráti. Keď ďalej chodila okolo auta a pýtala mobil a peňaženku, obžalovaný vystúpil z auta, zbil ju opaskom po nohách a potom ju hodil do priekopy do blata. Cestou domov stretla L. z I. a povedala mu, čo sa jej stalo. Doma zobudila mamu a povedala jej, že jej ukradli mobil. Mama ju za to udrela po chrbte, potom mame povedala, čo sa jej stalo, ale ona jej neverila. Na druhý deň išli za B. do F., stretli ho, ako ide svojim autom preč. E. sa s obžalovaným vtedy rozprávala, on však hovoril, že to nie je pravda, aby jej vzal mobil a zbil ju. Preto poškodenej začala pochybovať, či to bol skutočne on a ospravedlnila sa mu. Potom si však ešte raz poobzerala jeho auto a mame povedala, že to bol stopercentne on. Na políciu nešla hneď preto, lebo sa bála, ani matka nechcela ísť na políciu, a povedala jej, že určite nevyhrá, že nikto neuverí, že hovorí pravdu. Potom až po stretnutí s I. P., ktorej povedala takmer všetko čo sa stalo, ju táto presvedčila, aby s tým išla na políciu. Zdôverila sa aj F. O., ktorá jej rovnako poradila, aby to išla povedať na políciu. Hneď potom to išla oznámiť na políciu. Ošetrenie u všeobecného lekára absolvovala 30.8.2005 a u gynekológa až 9.9.2005 na základe odoslania políciou. Uviedla, že obžalovaného pozná len z videnia, vie, že býva blízko jej rodiny. Takto uvádzané skutočnosti poškodenej potvrdila aj v rámci konfrontácie s obžalovaným dňa 13.12.2005.

Z výpovedí svedkyne F. H., predtým O., okrem iného vyplýva, že poškodenej I. J. prišla k ním domov, pretože sa kamarátila s jej dcérou N. O.. Ukazovala jej vtedy modriny na nohách a vravela, že jej to urobil B.. Poškodenej jej vtedy vravela niečo v tom zmysle, že ju chcel B. znásilniť, ale ona nevie, či to bola pravda, alebo len jej výmysel. Svedkyňa v prípravnom konaní tiež uviedla, že poškodenej prišla k ním na návštevu a povedala jej, že pred dvoma dňami bola na diskotéke v F. a cestou domov ju v aute zbil B., ktorý ju potom z auta vyhodil. B. ju viezol smerom na D., pri zákrute zastavil a bol k nej vulgárny, nadával jej a v aute ju zbil a vyhodil ju do priekopy, zobral jej tiež nový mobilný telefón. Potom

išla poškodená pešo domov, kde sa na ňu mama vykričala a niekde ju udrela a povedala jej, aby si nevymýšľala. Svedkyňa sa vtedy poškodenej spýtala, či k niečomu došlo po sexuálnej stránke a I. jej na to povedala, že k ničomu takému nedošlo, len ju obžalovaný strašne bil a vulgárnej jej nadával, ukazovala jej pritom modriny na nohách a rukách. Svedkyňa jej na to povedala, že pokiaľ je to pravda, mala by to oznámiť na polícii a vysvetliť jej ako to tam bude prebiehať. I. jej viackrát potvrdila, že to tak bolo, detaily jej však neuvádzala. Keď jej poškodená ukázala modriny na stehnách, tak si to vysvetliť tak, že na ňu naliehal obžalovaný a dotýkal sa jej aj keď to ona nechcela. Uviedla tiež, že z rozprávania poškodenej chápala, že ju obžalovaný obťažoval, preto jej dávala otázky, či už mala pohlavný styk a či mala niečo s obžalovaným po sexuálnej stránke.

Svedkyňa I. P. pri svojich výsluchoch vypovedala, že obžalovaného pozná z videnia, pretože pochádzajú z jedného mesta. Z prečítanej výpovede svedkyne z prípravného konania zo dňa 05.10.2005 vyplýva, že koncom prázdnin bola na diskotéke v podniku Q. v F.. Stretla sa tam s I. J. a sedeli pri stole spolu s kamarátkami. Okolo 23.00 hod. prišiel na diskotéku aj A. B.. Prišiel tam sám, všimla si, že stál pri barovom pulte a občas chodil po diskotéke. Asi o 24.00 hod. spozorovala, že B. chodí za I., tancoval v jej blízkosti, zdalo sa jej, že za ňou chodí úmyselne, nevidela však, aby sa spolu rozprávali. Okolo 00.30 hod. až 01.30 hod. prišla I. k stolu a povedala, že odchádza domov, vzala si kabelku a išla smerom von z diskotéky. Hneď za ňou vo vzdialenosti asi 1-2 metrov išiel B.. Potom už I. ani B. na diskotéke nevidela. V pondelok sa jej I. zdôverila, že keď išla z diskotéky domov, tak ju A. B. násilím vtiahol do auta, potom ju znásilnil a zbil a musela ísť pešo domov 3 km. Nič iné jej k tomu nepovedala. Svedkyňa jej vtedy poradila, aby to oznámila polícii. I. jej najprv povedala, že sa bojí, ale keď sa rozchádzali uviedla jej, že hneď pôjde na políciu, bolo okolo štvrtej poobede. Nevedela, čo mali poškodená a obžalovaný na diskotéke oblečení, B. však na diskotéke okuliare nemal. Poškodenú charakterizovala tak, že si občas vymýšľa a to, že bola znásilnená B. najprv svedkyňa nebrala vážne, ale potom jej uverila. Keď sa s poškodenou po diskotéke stretli, nevšimla si, aby táto bola zranená, ani jej chovanie sa nijako zvlášť nezmenilo. Svedkyňa pritom potvrdila, že je pravdou to, čo vypovedala v prípravnom konaní, pretože od skutku už uplynula značná doba a na udalosti si teraz pamätá len útržkovite. Ohľadom skutku poškodenej napokon uverila preto, lebo videla modriny na jej rukách (ukázala na časť zápästia ruky). Svedkyňa si ale na druhej strane tiež myslí, že poškodená sa chcela obžalovanému pomstiť, pretože jej mama mala pomer s obžalovaným asi dva roky pred skutkom a potom sa rozišli z dôvodu, že obžalovaný mal udrieť sem tam aj jej mamu a preto asi uviedla skutočnosti, ktoré sú predmetom trestného stíhania. Doplnila tiež, že aj keď poškodenej pôvodne verila, dnes jej už neverí, pretože poškodená klame. Poškodená klamala aj vtedy, keď svedkyňa a jej kamarátke, 6-7 rokov dozadu, povedala, že ju zvedli ich partneri a pritom to nebola pravda.

Svedkyňa E. J., matka poškodenej, v prípravnom konaní vypovedala, že koncom leta, ráno okolo 04.00 hod. jej dcéra I. búchala na okno, bola mokrá, uzímená, zablatená a plakala. Dcéra jej povedala, že chlap, ktorý býva v bytovke nad jej sestrou M. v F. ju stiahol do auta, zbil ju remeňom a zobral jej mobilný telefón s tým, že jej ho vráti, ak mu dá 10.000,- Sk a že nemá o tom nikomu hovoriť, lebo ju zabije. Svedkyňa z toho, čo jej dcéra povedala, vedela, že tam býva iba B., lebo druhý byt nad sestrou bol vtedy prázdny. Svedkyňa sa nazlostila a dala dcére jednu slabšiu ranu po chrbte, potom ju povyzliekala, umyla a dala ju spať.

Svedok R. L. pritom potvrdil, že videl na diskotéke poškodenú ako chodí hore-dole po diskotéke. B. sedel so svojou partiou. Videl ako I. sedí na schodíkoch pri pódiu a neskôr sa pri nej pristavil B. a ako sa rozprávajú. Obaja sedeli blízko seba, bolo vtedy niečo po 01.00 hod., čo ho prekvapilo, vzhľadom na vekový rozdiel medzi nimi.

Znalec z odboru psychológie, odvetvie klinická psychológia detí, poradenská psychológia J. L. H., v znaleckom posudku č. 18/05 vo vzťahu k poškodenej I. J. konštatoval, že jej celkové intelektové výkony sú v pásme hlbokého podpriemeru. Osobnostne je poškodená simplexným, na ľudí zameraným typom. Tiež uviedol, že u poškodenej nebol zistený sklon ku klamaniu či k bujnej fantázii, aj tzv. „skóre lži“ v použitých osobnostných testoch je v norme. Dokáže spoľahlivo označiť zúčastnené osoby a popísať ich konanie a to aj po uplynutí dlhšieho času.

Pri obhliadke miesta činu zo dňa 30.08.2005 sa našli predmety, ktoré mala poškodená v kabelke a ktoré jej mal povyzliekať obžalovaný (rozbitý sklenený pohár, rúž, rôzne účtenky s autogramom). Vo vozidle obžalovaného (Škoda Felícia EČV: A.) boli zaistené mikrostopy na sedadle spolujazdca a vlasy z okolia tohto sedadla a z podlahy. Popísané boli aj predmety nachádzajúce sa v aute, napríklad na zadnom

sedadle vľavo za miestom vodiča bola pohodená čierna šušťaková bunda, v úložnom priestore pred riadiacou pákou je zväzok kľúčov a presne nezistený počet kovových mincí.

Zaistené mikrostopy boli predložené na znalecké skúmanie Kriminalistickému a expertíznemu ústavu PZ Košice, pričom zo znaleckého posudku z odboru kriminalistika, odvetvie kriminalistická súdna chémia vyplýva, že na svetlofialovej blúzke, ktorú mala poškodená v uvedenú noc na sebe bola zistená prítomnosť červených vlákien, farebne a materiálovo zhodných s vláknami červeného trička, ktoré mal v čase skutku oblečené obžalovaný. Podľa ďalšieho znaleckého posudku z odboru kriminalistika, odvetvie kriminalistická biológia a genetická analýza, vlasy nájdené vo vozidle (konkrétne išlo o 12 kusov ľudských vlasov a ich fragmentov o dĺžke 28-105 mm, tenkých až stredne širokých, farbených na červeno, tri vlasy s korienkami) vykazovali zhodné morfológické znaky s predloženou porovnávacou vzorkou vlasov poškodenej I. J..

Z odborného vyjadrenia E. N. E. je zrejmé, že pri ošetroaní poškodenej dňa 30.8.2005 boli zistené tieto zranenia: krvný výron pruhovitý v hornej oblasti ľavého stehna, krvný výron okrúhleho tvaru v priemere asi 10 cm v dolnej oblasti ľavého stehna, v inguin. oblasti pravého stehna drobná exkorácia a krusta veľkosti asi 2 cm, palpačná citlivosť ľavého ramena, krku, hybnosť vo všetkých smeroch obmedzená, bolestivá. F., E. B. B. pri vyšetrení poškodenej dňa 09.09.2005, nezistil stopy násillia v súvislosti s pokusom o znásillnenie. Konštatoval roztrhnutú panenskú blanu na č. 9 ciferníka, menšie natrhnutie na č. 5 ciferníka.

Odvolačí súd má na základe vyššie uvedeného za to, že vina obžalovaného bola spoľahlivo preukázaná vykonanými ako priamymi tak aj nepriamymi dôkazmi, na podklade ktorých je možné vyvodiť bezpečný záver o tom, že skutok sa stal, je trestným činom a za jeho spáchanie je trestnoprávne zodpovedný obžalovaný. Správne a zákonu zodpovedajúce, sú preto právne závery okresného súdu, pokiaľ ide o výrok o vine napadnutého rozsudku.

Konanie obžalovaného bolo po právnej stránke zákonným spôsobom posúdené pokus pokračovacieho trestného činu znásillnenia podľa § 8 ods. 1 k § 241 ods. 1 Tr. zákona (z.č. 140/1961 Zb), pretože konanie obžalovaného bezprostredne smerovalo k násillnému vykonaniu súlože s poškodenou, avšak k dokonaniu činu nedošlo z dôvodu aktívnej obrany poškodenej.

Prvostupňový súd sa v odôvodnení napadnutého rozhodnutia zaoberal poľahčujúcimi a priťažujúcimi okolnosťami, pričom ich existenciu nezistil.

Trest plní funkciu ochrany spoločnosti jednak pred páchatelom trestného činu, voči ktorému sa prejavuje prvok represie (zabránenie v trestnej činnosti), a prvok individuálnej prevencie (výchovy k riadnemu životu), a jednak aj voči ďalším občanom - potenciálnym páchatelom, voči ktorým sa prejavuje prvok generálnej prevencie (výchovné pôsobenie trestu na ostatných členov spoločnosti). Individuálna prevencia teda spočíva vo vytvorení podmienok na výchovu odsúdeného k tomu, aby viedol riadny život. Generálna prevencia má zabezpečiť nielen odradenie ostatných, potenciálnych páchatelov od páchania trestných činov, ale má viesť i k utvrdeniu pocitu právnej istoty a spravodlivosti u ostatných členov spoločnosti. Spravodlivé a včasné uloženie trestu dáva ostatným členom spoločnosti najavo, že konanie, za ktoré bol uložený trest je protiprávne a nežiaduce. Varuje ich pred páchaním trestnej činnosti a posilňuje pocit právnej istoty a právneho štátu. Trest pritom realizuje svoje poslanie - ochranu spoločnosti niekoľkými funkciami, ako sú represia, resocializácia páchatelov trestných činov a výchovným pôsobením na ostatných členov spoločnosti. Cieľom trestného konania má byť dosiahnutie toho, aby obvinený páchateľ zaujal ku spáchaniu trestného činu sebakritický a kajúcný postoj, ktorý sľubuje možnosť jeho nápravy. Páchateľ je pritom súdom odsudzovaný za nespravodlivosť (bezprávie), ktoré trestným činom spáchal, kedy je nevyhnutné celkové posúdenie osobnosti obžalovaného, jeho osobnostného profilu, charakterových a psychických vlastností, veku a podobne, ako i individuálne posúdenie pohnútok a dôvodov, ktoré viedli k spáchaniu trestného činu.

Súd prvého stupňa vychádzajúc z podrobne popísaných skutočností a okolnosti v odôvodnení napadnutého rozsudku (najmä trestnej minulosti obžalovaného) v súvislosti s určením konkrétnej výšky trestu odňatia slobody, prihliadol aj na to, že v prejednávanej veci boli splnené podmienky pre použitie inštitútu mimoriadneho zníženia trestu odňatia slobody v zmysle § 40 ods. 1 Tr. zákona účinného do 31.12.2005, nakoľko použitie trestnej sadzby trestu odňatia slobody ustanovenej Trestným zákonom by bolo pre obžalovaného neprimerane prísne a účel trestu možno dosiahnuť aj trestom kratšieho trvania. Za okolnosti prípadu, ktoré má na mysli ustanovenie § 40 ods.1 Trestného zákona účinného do 31.12.2005 je potrebné považovať všetky skutočnosti, ktoré majú vplyv na hodnotenie stupňa

nebezpečnosti činu pre spoločnosť (ktorý sa samozrejme plynutím času znižuje, rovnako ako sa znižuje potreba postihnutia páchatel'a, pretože odstupom času sa miňa aj účel trestu) a tiež skutočnosti vplývajúce na hodnotenie možnosti nápravy páchatel'a. Takouto okolnosťou bez pochybností je to, že od spáchania skutku dňa 28.08.2005 do vyhlásenia odsudzujúceho rozsudku dňa 30.01.2023 uplynula doba viac ako 17 rokov, pričom samotné trestné konanie voči obžalovanému sa na súde viedlo rovnako 17 rokov (obžaloba bola na súd podaná dňa 30.12.2005). Podľa ustálenej rozhodovacej praxe súdov je dĺžka konania, ktorá s prihliadnutím na obťažnosť veci, postoj obvineného k trestnému stíhaniu a procesný postup orgánov činných v trestnom konaní alebo súdu výrazne a neprimerane presahuje dĺžku konania v porovnateľných veciach, takou okolnosťou prípadu, ktorá môže odôvodniť pri ukladaní trestu použitie mimoriadneho zmierňovacieho ustanovenia podľa § 40 ods. 1 Trestného zákona účinného do 31.12.2005 a uloženie trestu odňatia slobody pod dolnú hranicu trestnej sadzby ustanovenej zákonom. Pre objektivnosť súd prvého stupňa uviedol, že aj samotný obžalovaný a jeho obhajkyňa, najmä v období na začiatku dokazovania na hlavnom pojednávaní pri ospravedlňovaní svojej neúčasti z dôvodu práceneschopnosti, či iných dôvodov, ktoré im bránili v účasti na hlavnom pojednávaní, do určitej miery tak isto prispeli k predĺženiu rozhodovania súdu v tejto veci (v období od podania obžaloby dňa 30.12.2005 do spojenia veci na spoločné konanie dňa 24.06.2009 bolo vytýčených celkovo 30 termínov hlavného pojednávania, z toho v 16 prípadoch bolo pojednávanie odročené z dôvodov na strane obžalovaného resp. jeho obhajkyne pre kolíziu pojednávania a zo zdravotných dôvodov; v ďalšom období od 24.06.2009 do 30.11.2009 bolo vytýčených celkom 6 termínov hlavného pojednávania, z toho bolo pojednávanie 5 krát odročené z dôvodov na strane obžalovaného a jeho obhajkyne). Dĺžku trestného konania, keďže nebola spôsobená skutkovou a právnou zložitnosťou prípadu, ani závažnými prieťahmi či obštrukciami na strane obžalovaného, považoval okresný súd za neodôvodnenú a neprimeranú. Konštatovaná neprimeraná dĺžka trestného konania má význam aj z toho pohľadu, že plynutím času sa znižuje záujem spoločnosti na potrestaní páchatel'a a slabne potreba tak individuálnej prevencie ako aj potreba generálnej prevencie (výchovné a odstrašujúce účinky trestu na ostatných členov spoločnosti sa plynutím času znižujú).

Pri určení druhu trestu a jeho výmery prihliadol okresný súd tiež na ustanovenie § 23 ods. 1 a § 31 ods. 1 Trestného zákona účinného do 31.12.2005, kde účelom trestu je chrániť spoločnosť pred páchatel'mi trestných činov, zabrániť odsúdenému v ďalšom páchaní trestnej činnosti a vychovávať ho k tomu, aby viedol riadny život a tým výchovne pôsobil aj na ostatných členov spoločnosti. Pri ukladaní trestu prvostupňový súd prihliadal aj na stupeň nebezpečnosti trestného činu pre spoločnosť, na možnosť nápravy a pomery páchatel'a.

Krajský súd sa preto stotožnil s rozhodnutím súdu prvého stupňa ohľadne výšky trestu a spôsobu jeho výkonu, pričom má za to, že uložený podmienený trest odňatia slobody v trvaní 6 mesiacov v plnej miere zodpovedá zásadám pre ukládanie trestov vzhľadom na vyššie uvedené konkrétne okolnosti prípadu a to aj z hľadiska individuálnej a generálnej prevencie. Prihliadal pritom i na spôsob spáchania činu a jeho následok, na hodnotenie osoby obžalovaného, jej pomery a možnosti nápravy, doby ktorá uplynula od spáchania skutku a celkovej dĺžky trestného stíhania obžalovaného, z čoho vyvodil záver, že boli splnené zákonné podmienky pre uloženie takéhoto trestu.

Po vyhodnotení všetkých okolností súvisiacich s rozhodovaním o spôsobe výkonu uloženého trestu bol vyvodený záver, že sú splnené podmienky ustanovené v § 58 ods. 1 písm. a/ Trestného zákona (z.č. 140/1961 Zb.), a preto bol výkon uloženého trestu odňatia slobody obžalovanému podmiennečne odložený, za súčasného stanovenia skúšobnej doby na 1 rok. Odvolací súd má tiež za to, že boli splnené zákonné podmienky pre uloženie takéhoto trestu a účel trestu odňatia slobody sa dosiahne i bez jeho výkonu. Obžalovaný v priebehu plynutia tejto skúšobnej doby spôsobom svojho života a svojím správaním preukáže, či účel trestu sa dosiahne aj bez nariadenia výkonu trestu.

Vo vzťahu k odvolacím námietkam obžalovaného krajský súd poukazuje na vyššie uvedené závery, ktorými sa riadil pri preskúmaní napadnutého rozhodnutia a má za to, že vina obžalovaného bola v dostatočnom rozsahu preukázaná vykonanými dôkazmi. Dôvody odvolania uvádzané obžalovaným sú vo svojej podstate ich zopakovaním, pričom k ich uplatneniu už došlo v rámci prvostupňového konania. Podstatou podaného odvolania je aj snaha obžalovaného dosiahnuť, aby krajský súd prehodnotil vykonané dôkazy a na základe iného hodnotenia v intenciách požiadavky odvolateľa dospel k odlišným skutkovým záverom, než aké urobil prvostupňový súd. Je ale potrebné konštatovať, že skutkový stav bol okresným súdom na podklade vykonaného dokazovania zistený správne a následne bol aj zákone subsumovaný (podradený) pod správnu skutkovú podstatu trestného činu uvedenú v osobitnej časti Trestného zákona.

Podľa dlhodobej ustálenej súdnej praxe (pozri napr. R XX/XX-XX.) súhrn nepriamych dôkazov k preukázaniu viny obvineného musí tvoriť logickú a ničím nenarušenú sústavu vzájomne sa dopĺňujúcich dôkazov, ktorá vo svojom celku nielen spoľahlivo preukazuje všetky okolnosti žalovaného skutku a usvedčuje z jeho spáchania obvineného, ale súčasne vylučuje možnosť akéhokoľvek iného záveru. V posudzovanom prípade je ale potrebné uviesť, že obžalovaný bol zo spáchania žalovaného trestného činu usvedčovaný predovšetkým priamymi dôkazmi – výpoveďami poškodenej I. J., ktorej hodnovernosť, napriek snahe obžalovaného nebola žiadnymi inými relevantnými dôkazmi spochybnená, ale aj nepriamymi – výpoveďami svedkýň F. H. (S. O.) a I. P. (berúc do úvahy aj subjektívne vyjadrenie svedkyne I. P., ktorá jej najprv, bezprostredne po skutku, uverila a až neskôr vyjadrila svoju pochybnosť, a že už poškodenej teraz neverí), ktorým sa poškodená zdôverila v krátkej časovej nadväznosti po spáchaní skutku, vyššie uvedených svedkov, ktorí videli obžalovaného a poškodenú na diskotéke, aj ako sa rozprávajú, taktiež listinami – obhliadka miesta činu, obhliadka motorového vozidla obžalovaného, kde boli zaistené vecné dôkazy (napr. rozbité poháre, rúž, účtenky s autogramom, vlasy poškodenej), znalecké posudky KEÚ PZ Košice, odborné vyjadrenia lekárky o zraneniach poškodenej a k tomu vyhotovená fotodokumentácia. Je len veľmi ťažko uveriteľné, resp. pravdepodobné, aby poškodená, ako pomstu za to, že ju obžalovaný nemal odviešť autom domov z diskotéky, podala na neho trestné oznámenia pre tak závažný trestný čin ako pokus znásilnia bez pochybností je. Práve výpoveď poškodenej spolu s nepriamymi dôkazmi usvedčujú obžalovaného z jeho spáchania. Poškodená by totiž už musela mať dopredu vymyslený plán ako obviniť obžalovaného z trestnej činnosti a tomu podriadiť svoje konanie a správanie, čo aj s ohľadom na závery posudku z odboru psychológia –intelektové výkony poškodenej boli v tom čase v pásme hlbokého podpriemeru, je nereálne. Musela by totiž na mieste činu porozhadzovať svoje veci z kabelky, dať vlasy do auta obžalovaného, preniesť tkaniny z jeho trička na svoje oblečenie, zbiť sa tak, aby mala hematómy na nohách a o tom ešte povedať hore uvedeným svedkyňiam. Poškodená mala mať pritom strach z obžalovaného a až na popud hore uvedených svedkýň šla podať trestné oznámenie. Takto uvádzané priame a nepriame dôkazy vo svojom súhrne vytvárajú už spomenutú uzavretú reťaz dôkazov neumožňujúcich iný záver ani o priebehu žalovaného skutku ani o osobe páchatela než ten, ku ktorému dospel okresný súd. Nie je teda pravdou, že v danom prípade neexistujú žiadne iné dôkazy, ktoré by obžalovaného usvedčali zo žalovanej trestnej činnosti a že ide o situáciu „in dubio pro reo“.

V súvislosti s ďalšou odvolacou námietkou je potom potrebné poukázať na to, že existencia rozporov medzi jednotlivými dôkazmi či skupinami dôkazov o priebehu skutku, teda výpoveďou poškodenej na jednej strane a obžalovaného na druhej strane v takýchto prípadoch nie je neobvyklé, a pokiaľ nie je možné jednoznačne určiť, ktorá z variant skutkového stavu odpovedá skutočnosti, je potom potrebné pri zachovaní zásady „in dubio pro reo“ zvoliť variantu pre obžalovaného najpriaznivejšiu, čo ale v tomto súdenom prípade nenastalo. Ako je to už vyššie uvedené, obžalovaný je zo spáchania skutku usvedčovaný hore rozvedenými ako priamymi tak aj nepriamymi dôkazmi.

K výhrade strany obhajoby k osobe znalca J. L. H., krajský súd zdieľa názor obhajoby, že tento znalec nebol úplne kompetentný na podanie znaleckého posudku na poškodenú, ktorá bola už v tom čase dospelou osobou, nič to ale nemení na ním uvedených záveroch, pričom krajský súd si v celom rozsahu osvojil aj argumentáciu okresného súdu uvedenú v odôvodnení jeho rozsudku týkajúcej sa tejto námietky, ktorá už bola vznesená v prvostupňovom konaní a s ktorou sa náležite súd prvého stupňa vysporiadal. Vo vzťahu k znaleckému dokazovaniu sa žiada vo všeobecnosti uviesť, že znalecký posudok nepredstavuje žiaden „naddôkaz“ so špecifickou, vyššou dôkaznou hodnotou oproti iným vo veci zabezpečeným dôkazom. Vzhľadom na to, že Trestný poriadok tomuto dôkazu vo vzťahu k dôkazom iným tak, ako ich definuje ustanovenie § 89 ods. 2 Trestného poriadku (z.č. 141/1961 Zb.), nepripisuje žiadnu zvláštnu vyššiu dôkaznú hodnotu, je potrebné hodnotenie tohto dôkazu, ako každého iného v súlade s ustanovením Trestného poriadku založiť na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne, hodnotiť teda aj tento dôkaz jednotlivo, ale aj v súhrne s ostatnými vo veci vykonaným dôkazmi. Obhajoba napokon na hlavnom pojednávaní konanom dňa 03.10.2022 súhlasila s čítaním tohto znaleckého posudku, dokonca na prechádzajúcich pojednávaniach znalci aj aktívne kládla otázky a až v závere samotného konania začala spochybňovať jeho kompetentnosť na podanie znaleckého posudku. Ku skutočnosti, že súčasťou znaleckého posudku nie sú výsledky psychodiagnostických testov, krajský súd poukazuje na to, že znalec v úvodnej časti posudku uvádza, že na posúdenie intelektových schopností, výkonnosti pamäte, celkovej osobnostnej štruktúry, povahových rysov a motivácie konania poškodenej použil tieto psychodiagnostické metódy : WIP, Raven, Rorschachov test, Dotazník afektivity, Baum test, Wechsler Memory test, Meilho test pamäti

a rozhovor. V tejto súvislosti na priamu otázku obhajcu obžalovaného na hlavnom pojednávaní konanom dňa 19.10.2016 znalec odpovedal, že výsledky týchto testov nie sú súčasťou znaleckého posudku, ale iba ich interpretáciou a ich výsledky má vo svojom archíve. Nič teda nebránilo obhajcovi si ich prostredníctvom súdu vyžiadať za účelom ich preukázania, prípadne preverenia ich záverov. Napokon znalecký dôkaz v danom prípade nie je nosným dôkazom, ale iba podporným smerom k všeobecnej a špecifickej vierohodnosti poš. I. J., na podklade ktorého by bola uznaná vina obžalovaného. V rámci odvolacieho dôvodu síce možno úspešne uplatňovať aj nesprávny procesný postup súdu pri vykonávaní dôkazov, avšak tento by bol relevantný, ak mal, resp. má negatívny materiálny dopad na práva obžalovaného. K porušeniu práva na spravodlivý proces by pritom mohlo dôjsť len vtedy, ak by odsúdenie obžalovaného bolo založené výlučne alebo v rozhodujúcej miere na dôkazoch, ktorého vykonanie sa spochybňuje. Krajský súd preto nevzhladol ani potrebu bez ďalšieho odmietnutia tohto znaleckého posudku. Tento bol vypracovaný v tom čase správnymi diagnostickými metódami, ktorými by sa poškodená podriadila, aj keby znalecký posudok podával znalec, oprávnený robiť znaleckú činnosť smerom k dospelým osobám. Vzhľadom na to, že išlo o znalca zapísaného do zoznamu znalcov vedeného Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky, pre zápis do ktorého musel splniť prísne podmienky spočívajúce v požadovanom vysokoškolskom vzdelaní, osobitnom vzdelávaní, výkone praxe a zložení odbornej skúšky (§ 5 zákona číslo 382/2004 Z. z. o znalcoch, tlmočníkoch a prekladateľoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov), pre spochybnenie jeho odbornosti by sa znalec musel dopustiť závažných pochybení, pričom podľa odvolacieho súdu znalec disponoval dostatočnou odbornou spôsobilosťou a praxou na podanie znaleckého posudku poškodenej, ktorá v čase jeho vyhotovovania len v dobe 10 mesiacov predtým dovŕšila 18 rokov.

Krajský súd sa nestotožnil ani s odvolacou námietkou týkajúcou nemožnosti upravovať alebo meniť skutok. Už aj v zmysle ustálenej súdnej praxe vyplýva, že nutnosť zachovania totožnosti skutku neznamena, že skutková veta musí byť rovnaká od vznosenia obvinenia do právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej, keďže táto musí reagovať na skutočnosti zistené dokazovaním v priebehu trestného stíhania a v tomto ohľade môže dochádzať v jednotlivých štádiách trestného konania aj k jej zmene či úprave ako dôsledku vykonaného dokazovania. Podstatu skutku tvorí konanie páchatel'a a následok týmto konaním spôsobený, ktorý je relevantný z hľadiska trestného práva. Totožnosť skutku je zachovaná v prípade úplnej zhody konania a následku, zhody aspoň v konaní pri rozdielnom následku, zhody aspoň v následku pri rozdielnom konaní, ako aj v prípade, ak konanie alebo následok, prípadne oboje budú zhodné aspoň čiastočne, a to za predpokladu, že bude daná zhoda v podstatných okolnostiach. Teória ani prax nechápe totožnosť skutku len ako úplnú zhodu medzi skutkovými okolnosťami uvedenými v obžalobnom návrhu a výrokom rozhodnutia súdu. Postačí zhoda medzi podstatnými skutkovými okolnosťami. Súd totiž musí prihliadať na tie zmeny skutkového deja, ku ktorým došlo v rámci dokazovania. Totožnosť skutku s ohľadom na jeho časové spresnenie vo vzťahu k podanej obžalobe pritom podľa názoru odvolacieho súdu zostala aj po jeho úprave prvostupňovým súdom zachovaná. Taktiež odstraňovanie rozporov vo výpovediach strán trestného konania či svedkov, v súlade so zásadami kontradiktórnosti, rovnosti strán, ústnosti, verejnosti a bezprostrednosti, podoprenými dôkazmi, je predmetom samotného dokazovania v trestnom konaní, pričom tak procesné strany ako aj konajúci prvostupňový súd vyvinuli maximálne možné úsilie na ich odstránenie, čo ale aj z pohľadu doby, ktorá uplynula od spáchania skutku (skoro 18 rokov) už prakticky nebolo možné – svedkovia si už buď nepamätali alebo uvádzali nepresnosti.

Pri úvahách aký druh a výmera trestu by spravodlivo zohľadňovali konanie obžalovaného, jeho zavinenie, následok, pohnútku, osobu, pomery a možnosti jeho nápravy a v neposlednom rade aj pohľadujúce a priťažujúce okolnosti, vychádzal odvolací súd zo zásady, že trest je právnym následkom trestného činu, a teda musí byť úmerný k spáchanému trestnému činu (zásada proporcionálnosti trestu). Trest je jedným z prostriedkov na dosiahnutie účelu Trestného zákona. Tým je určená aj jeho funkcia v tých smeroch, v ktorých má pôsobiť zákon, na ochranu spoločnosti, jednak pred páchatel'om trestného činu, voči ktorému sa prejavuje prvok represie (zabráneniu v trestnej činnosti) a prvok individuálnej prevencie (výchovy k riadnemu životu - rehabilitácia) a jednak aj voči ďalším občanom - potencionálnym páchatel'om, voči ktorým sa prejavuje prvok generálnej prevencie (výchovné pôsobenie trestu na ostatných členov spoločnosti). Trest samozrejme musí vyjadrovať aj morálne odsúdenie páchatel'a (retribúcia). Aj vzhľadom na dobu, ktorá uplynula od spáchania skutku (viac ako 18 rokov), krajský súd tiež dospel k záveru, aj napriek výhradám uvedených v odvolaní obžalovaného, že okresným súdom uložený trest je zákonný a spravodlivý, pričom poskytuje aj dostatočnú kompenzáciu (satisfakciu) za tak dlho vedené trestné konanie voči obžalovanému.

K spochybnovaným výpovediam svedkyne E. J., ktorá v prípravnom konaní nemala uvádzať žiadne skutočnosti o pokuse znásilnenia svojej dcéry - poškodenej a tieto začala uvádzať až na súdnych pojednávaníach, odvolací súd poukazuje na výpovede samotného obžalovaného, ktorý ako v prípravnom konaní tak aj v konaní pred okresným súdom uvádzal, že matka poškodenej, t.j. svedkyňa E. J. mu na druhý deň, keď sa stretli spoločne aj s poškodenou, povedala, že v tú noc niekto zbil jej dcéru a obťažoval ju, alebo sa ju snažil obťažovať. Teda obžalovaný sám pripúšťa, že matka poškodenej mala mať už v tom čase vedomosť o obťažovaní svojej dcéry-poškodenej a výslovne sa na to obžalovaného aj pýtala. Napokon uvedená svedkyňa vysvetlila, prečo to už pred vyšetrovateľom neuvádzala a aj samotnej dcére povedala, že aj tak jej nikto neuverí. Je potom zjavné, že ak by jej dcéra bezprostredne po skutku o obťažovaní sama nepovedala, nemala by to od koho vtedy vedieť.

Záverom krajský súd len dodáva, že odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemá odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné, alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní. V dvojinštančnom súdnom konaní totiž rozhodnutia súdu prvého a druhého stupňa tvoria jednotu, a preto je nadbytočné, aby odvolací súd opakovane vo svojom rozhodnutí správne skutkové a právne závery súdu prvého stupňa. K ďalším odvolacím námietkam obžalovaného (najmä k poukazovaným rozporom v jednotlivých výpovediach svedkov), pokiaľ ide o samotné hodnotenie dôkazov, krajský súd na základe preskúmania odôvodnenia napadnutého rozhodnutia súdu prvého stupňa a na základe štúdia predloženého spisového materiálu dospel k záveru, že okresný súd sa správne, logicky a presvedčivo vysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre jeho rozhodnutie a to aj s ohľadom na povahu a obsah vznesených námietok stranou obhajoby.

To boli podstatné dôvody, pre ktoré odvolací súd riadny opravný prostriedok obžalovaného vyhodnotil ako nedôvodný a jeho odvolanie zamietol postupom podľa § 256 Tr. poriadku (z.č. 141/1961 Zb.).

Toto rozhodnutie bolo prijaté jednomyseľne.
jednomyseľný

Poučenie:

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.